

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P.T., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6.5.2014, č.j. KrÚ 26762/2014/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 18.2.2014, č.j. OSA/P-1773/13-D/85, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 31.10.2013 v 14:27 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. VW Passat, registrační značky (spz) „X“, v obci Pardubice, na ulici Trnovská, ve směru jízdy od ulice Poděbradská k ulici Hradištská,

přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou prostřednictvím dopravní značky na 40 km/h nejméně o 20 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce uvedl námitky v následujících žalobních bodech:

1. Nezákonné projednání přestupku v nepřítomnosti zmocněnce obviněného

V tomto žalobním bodu uvedl žalobce námitku, kterou uvádí opakovaně zástupce žalobce uvedený v záhlaví tohoto rozsudku v obdobných věcech stejným způsobem. Žalobce totiž tvrdil, že zmocněnec žalobce M.V. požádal správní orgány o doručování písemnosti na elektronickou adresu pro doručování „X“ a během celého řízení na tuto adresu nebyla doručena žádná písemnost. Při nahlédnutí do spisu v souvislosti s výzvou správního orgánu k doplnění odvolání při neoznámení rozhodnutí teprve zmocněnec žalobce zjistil, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí a provedeno ústní jednání. Žalobce namítl, že zpráva „vypadající“ jako výtisk odchozího e-mailu z MS Outlook, kde jako odesílatel je uveden J.K., která je součástí spisového materiálu, „nebyla vypravena z elektronické podatelny“. Žalobce namítl, že zpráva nebyla odeslána z elektronické podatelny, ale z osobního e-mailu J.K. a na tuto zprávu nemůže být „hleděno“ jako na zprávu vypravenou v souladu s právními předpisy a nelze to považovat za pokus o doručení na elektronickou doručovací adresu stanovenou účastníkem řízení. Nadto by se zmocněnec nemohl o případné e-mailové zprávě ani dozvědět, neboť má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny SPAM filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, opatřené elektronickým podpisem, nikoliv z jiných adres, čímž zmocněnec eliminuje doručování nevyžádané pošty a případné zmeškání nějakého úkonu, který by měl plynout z datové zprávy, která by se ztratila mezi nevyžádanou poštou. E-mailová zpráva nebyla opatřena zaručeným elektronickým podpisem. V důsledku toho se zmocněnec žalobce nemohl zúčastnit provádění důkazů, tj. výslech svědků, očekával, že žalovaný rozhodnutí zatížené vadami okamžitě „smete ze stolu“, a proto považoval za nadbytečné doplňovat odvolání a meritorní argumentaci. Žalobce navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí M.V. u jednání soudu dne 27.5.2015.

2. Porušení práva na dvouinstanční řízení

Žalovaný porušil právo na spravedlivý proces, když mu upřel právo na dvouinstančnost řízení a jeho věci nebyla odvolacím orgánem fakticky přezkoumána. Žalovaný se s námitkami žalobce predestřenými v odvolání vypořádal toliko konstatováním, že zákon připouští doručování osobou (správním orgánem), který doručovanou písemnost vyhotovil, to nemůže být považováno za dostatečné vypořádání s odvolacími námitkami, nad to v případě, kdy rozhodnutí žalovaného je odvislé od posouzení řádnosti doručení předvolání k ústnímu jednání. Žalovaný se posouzením řádnosti doručení předvolání ani nezabýval. Skutečnost, že e-mailová zpráva obsahující předvolání byla podepsána zaručeným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby, je lživá.

3. Nezákonné rozhodnutí bez důkazů.

Správní orgán prvního stupně fakticky neprovedl dokazování, protokol ústním jednáním neobsahuje jediný provedený důkaz, správní orgán uznal žalobce vinným a teprve při vypracování odůvodnění započal úvahu ohledně toho, jaké důkazy jej k rozhodnutí vlastně

vedly. Výsledky strážníků „mohou mít relevantní podklad pro rozhodnutí jen stěží“. Jen stěží lze uvěřit tomu, že by výpovědi čtyř různých lidí byly natolik obsahově shodné, že by obsahovaly stejné formulace, stejné pořadí vět, z výpovědí není patrné, zda svědci hovoří k nějakému konkrétnímu dni, kdy měřili, výpověď svědka Š. uvádí, že fotografie dopravního značení byly pořízeny až den poté, co byl žalobce kontrolován. Tvrzení svědka Š. je lživé a fotografie, které obsahuje spisový materiál, v žádném případě neprokazují, že dne 31.10.2013 byla v ulici Trnovská umístěna dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost v obci daná obecnou úpravou. Zmocněnec žalobce „měl na účasti na jednání tak zájem“ avšak nesprávným doručováním byla účast zmocněnce na ústním jednání zamezena. Navíc dopravní značka byla přeškrtnuta dočasnou zakrývací páskou a byla neplatná. O tom svědčí to, že „v místě prováděl pan P.K., nar. „X“, bytem „X“, pro občanské sdružení Nechcipokutu.cz, o.s., které dostalo informaci, že ten den bude obecní policie na uvedeném místě měřit rychlost. Občanské sdružení Nechcipokutu.cz mělo zájem zjistit postup strážníků při měření, resp. to, zda kontrolují dopravní značení před měřením, a za tímto účelem pan P.K. přeškrtnul značku zakrývací páskou (důkaz: fotografie přílohou žaloby). Strážníci během měření platnost značky nekontrolovali, ta tedy zůstala neplatná. Uvedené osvědčuje pan P.K. čestným prohlášením. Uvedený experiment provádělo občanské sdružení Nechcipokutu, o.s., za účelem upozornění společnosti na rizika nekvalitně odváděné práce obecními policisty a absolutní absenci dokazování u správního orgánu; předmětné občanské sdružení chtělo dokázat, že může být uznán vinným zcela nevinný člověk, jen pro liknavost strážníků a správních orgánů.“

Žalobce navrhl provést důkazy svědeckými výpověďmi P.K. aj.K., kteří se na uvedené „akci“ spočívající v zneplatnění dopravního značení podíleli a byli mu přítomni. K tomu žalobce uvedl, že žalobce si dopravního značení nepovšimnul, tedy nebyl schopen skutečnost argumentovat bezprostředně. Správní orgány řádně nezjistily skutkový stav. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl jednak své zkušenosti a dále zkušenosti krajského soudu s účelovým postupem zmocněnce M.V., poukázal na již konstantní soudní judikaturu NSS týkající se otázky doručování z úředního emailu zaměstnance správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, sp.zn. 6As 218/2014), uvedl argumentaci k dalším žalobním bodům s tím, že důkazy byly provedeny řádně, když byly přečteny důkazy obsažené ve spisovém materiálu, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání. Tvrzení žalobce, že v době měření byla údajně přeškrtnuta dopravní značka osobou P.K., který tak údajně „prověřoval“ práci strážníků městské policie uvedl, že toto tvrzení bylo vyvráceno výsledky zasahujících policistů u ústního jednání a s tímto tvrzením navíc přišel žalobce až v rámci žaloby.

Dne 27.5.2015 se ve věci konalo jednání, v jehož úvodu zástupce žalobce namítl, že nebylo prokázáno oprávnění k jednání u soudu zaměstnance žalovaného Mgr. M. D., který se k tomuto jednání dostavil. Krajský soud se s touto námitkou neztotožnil.

K tomu krajský soud uvádí, že je věcí posouzení soudu, zda při jednání vystupuje konkrétní zaměstnanec žalovaného, který disponuje řádným pověřením. V dané věci bylo pověření Mgr. M. D. podepsáno dne 8.4.2015 Ing. L. U., vedoucím odboru dopravy, silničního hospodářství a investic Krajského úřadu Pardubického kraje. Podle čl. 5 odst. 1 Organizačního řádu Krajského úřadu Pardubického kraje písemnosti vyhotovené úřadem podepisuje v rámci své působnosti vedoucí odboru, přičemž podle č. 6 odst. 1 Organizačního

řádu Krajského úřadu Pardubického kraje v čele úřadu je ředitel a činnost úřadu řídí prostřednictvím vedoucích odborů. Organizační řád lze nepochybně považovat za vnitřní předpis správního orgánu dle ust. § 33 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Uvedenou skutečnost navíc potvrdil sám ředitel žalovaného Ing. J. F. v pověření ze dne 11.3.2015. Je tedy nepochybné, že Ing. L. U. jako vedoucí odboru dopravy, silničního hospodářství a investic byl oprávněn pověřit zaměstnance Krajského úřadu Pardubického kraje k zastupování v řízení před krajským soudem v této věci. Tedy, krajský soud vyhodnotil, že za žalovaného byl při jednání soudu dne 27.5.2015 přítomen zaměstnanec žalovaného, který byl k tomu řádně pověřen. To, že nebylo na uvedené listině č.j., jak zástupce žalobce namítl, nemůže mít na oprávnění zaměstnance vystupovat v soudním řízení vliv.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS

ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

K jednotlivým žalobním bodům uvádí soud následující argumentaci:

Ad 1 :

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobci bylo dne 29.11.2013 doručeno správním orgánem prvního stupně sdělení o zahájení správního řízení a předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 8.1.2014. Poté obdržel správní orgán prvního stupně dne 8.1.2014 plnou moc,

kteřou žalobce udělil zmocněnci M.V.. Ta se zúčastnila ústního jednání, které se konalo 8.1.2014 a dále zaslala správnímu orgánu prvního stupně poté podání elektronicky (doručeno dne 8.1.2014), které bylo označeno jako „*vyjádření ke spisové dokumentaci ve věci obviněného P.T.*“. V tomto podání uplatnil zmocněnec věcné námitky. Ve věci bylo nařízeno další jednání na den 17.2.2014, přičemž toto předvolání k jednání doručoval již správní orgán prvního stupně na výše uvedenou el. adresu („X“), když zmocněnec M.V. požádala o doručování na tuto el. adresu ve výše uvedeném vyjádření ke spisové dokumentaci. Zároveň je ve spisové dokumentaci založen dopis zaměstnance správního orgánu prvního stupně J.K., který současně s výše uvedeným předvoláním k jednání zaslal zmocněnci žalobce na uvedenou el. adresu zprávu, ve které ji upozornil na to, že pokud nepotvrdí v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu převzetí této písemnosti následující pracovní den po odeslání této zprávy, zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, bude správní orgán tuto písemnost doručovat, jako by o doručení na uvedenou el. adresu nepožádala. **Zároveň ji upozornil na to, že na doručování na el. adresu dle § 19 odst. 3 správního řádu není právní nárok a upozornil ji, že pokud převzetí této zprávy uvedeným způsobem nepotvrdí, další písemnosti na uvedenou el. adresu nebudou správním orgánem zasílány a bude postupováno, jako by o tento způsob doručování nepožádala (č.l. 56 správního spisu).** Zároveň správní orgán prvního stupně předvolal k jednání jako svědky strážníky Městské policie Pardubice P.Š., M.O., T.H. a P.P. K ústnímu jednání se žalobce a ani jeho zmocněnec nedostavili, přičemž u tohoto jednání byl proveden výslech zasahujících strážníků, jak soud ještě dále uvede. Následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí přestupku, které bylo doručeno zmocněnci žalobce fikcí. Dne 19.3.2014 obdržel správní orgán prvního stupně od zmocněnce žalobce „*odvolání neoznámeného rozhodnutí*“, které neobsahoval žádné odvolací důvody. Toto odvolání bylo doplněno dopisem zmocněnce žalobce (elektronicky) dne 22.4.2014. V uvedeném odvolání jsou uvedeny v podstatě obdobné námitky jako v žalobě, které se týkají popření právních účinků doručování předvolání k ústnímu jednání, je zde opět obsažena námitka, že na e-mailovou zprávu odeslanou jiným způsobem, než z elektronické adresy elektronické podatelny, nemůže být hleděno jako na zprávu vypravenou v souladu s právními předpisy a nelze to považovat za pokus o doručení na elektronickou doručovací adresu stanovenou účastníkem řízení. Je zde rovněž uvedená verze zmocněnce žalobce o nastavení SPAM filtrů, je zde uvedena námitka porušení práva na spravedlivý proces, která se týká tvrzení zmocněnce žalobce o tom, že žalobce nebyl k ústnímu jednání řádně předvolán, a to v souvislosti s výše uvedeným tvrzením o nezákonném postupu správního orgánu prvního stupně při doručování.

Základní a mezi účastníky spornou otázkou u dané věci je, zda v projednávané věci bylo **zmocněnci žalobce M.V.** doručováno v souladu s platnou právní úpravou, a to se týká předvolání k druhému ústnímu jednání nařízenému na den 17.2.2014. K prvnímu jednání se totiž zmocněnec žalobce M.V. dostavila a poté ve výše uvedeném vyjádření ke spisové dokumentaci požádala o doručování na výše zmíněnou el. adresu. Jak vyplývá ze správního spisu, předvolání na jednání konané dne 17.2.2014 bylo odesláno z e-mailové adresy zaměstnance správního orgánu J.K., a to navíc s průvodní zprávou, ve které je zmocněnec žalobce upozorňován na to, že pokud nepotvrdí v souladu s ust. § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, převzetí této písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání této zprávy, a to zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, bude správní orgán tuto písemnost doručovat, jako by o doručení na uvedenou elektronickou adresu nepožádal. Zároveň správně upozornil, že **na doručování na el. adresu ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu není právní nárok** a správní orgán dále uvedl,

že pokud převzetí této zprávy uvedeným způsobem nebude potvrzeno, nebudou již další písemnosti na tuto el. adresu správním orgánem zasílány (§ 19 odst. 8 s.ř.s.). O zaslání předvolání z úředního e-mailu J.K. krajský soud nemá pochybnosti, když navíc z přílohy vyjádření žalovaného k žalobě, které obdržel i zástupce žalobce, vyplývá, že jmenovaný zaměstnanec správnímu orgánu prvního stupně byl držitelem certifikátu služby PostSignum a mohl tedy používat zaručený el. podpis. Navíc **otázka existence zaručeného elektronického podpisu v takto zaslaném předvolání není podstatná**, protože sám žalobce v žalobě uvedl, že jmenovaný zmocněnec se nemohl o zasílané zprávě dozvědět z důvodu, že „*má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny SPAM filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, nikoliv z jiných adres*“. Protože toto předvolání **nebylo vypraveno z el. podatelny** správního orgánu I. stupně, ale z uvedeného úředního e-mailu, tak vzhledem k tomuto samotným žalobcem popsáným a zmocněncem žalobce nastaveným výběrem přijímání datových **nebylo ani vůbec možné takto odeslané předvolání prakticky doručit zmocněnci bez ohledu na to, zda e-mail obsahující toto předvolání byl či nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem příslušného zaměstnance tohoto správního orgánu. Jestliže tento e-mail nemohl ani přijmout, tak nemohl ani vědět, zda byl či nebyl opatřen tímto podpisem a své pochybnosti nedokládá ani v žalobě**. Na námitku žalobce týkající se skutečnosti, zda tento e-mail obsahoval či neobsahoval tento zaručený el. podpis, si v podstatě žalobce v žalobě odpověděl sám. Tomuto způsobu doručování elektronickou cestou tak zcela evidentně účelově zabránil dle svého tvrzení **sám zmocněnec žalobce zmíněným nastavením filtrů SPAM**, aby pak, jako v řadě jiných případů řešených již i NSS (viz následující odstavce tohoto rozsudku), s odkazem na svou verzi o povinnosti správních orgánů odesílat datové zprávy jen z elektronické podatelny, účelově zpochybnil účinky tohoto doručování svou verzí o nastavení SPAM filtrů. To se však zmýlil a mýlí se i žalobce.

Názor žalobce o povinnosti odesílat zprávy elektronicky pouze z elektronické podatelny správního orgánu je mylný. Takové zprávy je možné odesílat i z úřední emailové schránky. Takový postup je v souladu s ust. § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu provádějí úřední osoby. Navíc krajskému soudu je z jiných obdobných věcí (vedených pod sp. zn. 52A 80/2013, 52A 30/2014, 52A 61/2014) známo, že tento správní orgán takto postupoval v souladu s právní úpravou, když ve Spisovém a skartačním řádu (č.l. 7 bod 3 směrnice Magistrátu města Pardubice č. 11/2009) připustil odesílání datových zpráv jinými prostředky elektronické komunikace, tedy i emailem úřední osoby. Pokud žalobce tvrdí v žalobě, že jmenovaný zmocněnec se nemohl o zasílané zprávě dozvědět z důvodu, že má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny SPAM filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, nikoliv z jiných adres, tak takové tvrzení, navíc nedoložené a neprokázané, považuje soud za irelevantní a účelové. Avšak i kdyby bylo pravdivé a žalobcem doložené, nemohlo by mít na posouzení zákonnosti postupu správního orgánu žádný vliv. Touto s oblíbenou používanou verzí zmocněnců ve věcech žalobců zastupovaných v záhlavích tohoto rozsudku uvedeným advokátem se zabýval již i NSS, **a to v rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33.**

Postup správního orgánu je v souladu s ust. § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby. Pokud tedy žalobce tvrdí v žalobě, že jmenovaný zmocněnec se nemohl o zasílané zprávě dozvědět z důvodu, že má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny spam filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické e-podatelny úřadu, nikoliv z jiných

adres, tak takové tvrzení, navíc **nedoložené a neprokázané**, považuje soud **za irelevantní a účelové**. Avšak i kdyby bylo pravdivé a žalobcem doložené, nemohlo by mít na posouzení zákonnosti postupu správního orgánu žádný vliv. Touto verzí se zabýval i NSS, který v rozsudku ze dne **15.12.2014, č.j. 6 As 218/2014-33** dospěl k následujícímu závěru, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje:

„Stěžovatel dále namítá, že pouze z důvodu zapnutého SPAM filtru nedošlo k doručení zprávy, a sám výslovně uvádí, že pokud by přistoupil k jinému nastavení SPAM filtru, zpráva by mu byla doručena. Komunikace prostřednictvím elektronických adres však s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve zmeti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, které však na sebe stěžovatel dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.“

Zmocněnci žalobců v obdobných věcech, zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, tj. i zmocněnec M.V., zřejmě chybně zvolili svou účelovou procesní strategii na svém nesprávném názoru, že správní orgán je povinen zasílat zprávy v elektronické podobě pouze z elektronické podatelny správního orgánu. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že v jiných žalobách v obdobných věcech totiž žalobci zastoupení v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným advokátem tvrdili, že tato povinnost vyplývá ze zákona a svůj názor opírali i o rozsudek NSS č.j. 1Ans 5/2010-172. Tito žalobci však přehlédli, že zákonem č. 167/2012 Sb. byl změněn zákon č. 227/2000 Sb. o elektronickém podpisu, přičemž v tomto zákonu tato povinnost stanovena není. Z platné právní úpravy týkající se doručování písemností účastníkům správního řízení **nevyplývá**, že když správní orgán doručuje na elektronickou adresu udanou mu účastníkem řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), tak že by v takovém případě byl jeho postup nezákonný a nebylo by možné v případě nepotvrzení převzetí písemností postupovat podle § 19 odst. 8 správního řádu, tedy doručovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tj. doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Písemnosti zasílané správním orgánem **elektronicky není povinen správní orgán odesílat z elektronické podatelny**, když s odesíláním písemností z elektronické adresy zaměstnance výpravy správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení správy na elektronickou adresu (e-mail) účastníka správního řízení. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu (k závěru o tom, že platná právní úprava nespojuje s odesíláním zpráv ze služebního e-mailu namísto z el. podatelny správního orgánu „*důsledek v podobě neúčinnosti, resp. doručení zprávy*“, srov. rozsudek NSS ze dne **15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33**).

Krajskému soudu z **již dlouhé řady jiných věcí** (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., dále **M.V.**, **M.J.**, **K.S.**) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky

zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp.zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že *„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocenší cíle“* (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) *„přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“* (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: *„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“*

Navíc, a to soud považuje též za podstatné, nebyl správní orgán povinen takto postupovat, tj. doručovat písemnosti na výše uvedenou elektronickou adresu „již známého“ zmocněnce M.V., neboť bylo zcela jasné (z předchozích zkušeností správního orgánu s postupem tohoto zmocněnce v obdobných věcech), že doručování na elektronickou adresu tohoto zmocněnce nemohlo přispět k urychlení řízení, ba právě naopak (§ 19 odst. 3 správního řádu). Účastník správního řízení totiž **nemá žádný právní nárok** na doručování písemností v elektronické podobě. Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, zejména, může-li to přispět k urychlení řízení. Z uvedeného ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že je na **uvážení správního orgánu**, zda uvedenému požadavku vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Z toho logicky vyplývá, když naopak správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, či naopak může přispět ke zpomalení řízení, tak není povinen automaticky bez dalšího

doručovat na tuto zmocněncem žalobce požadovanou a udanou adresu a může doručovat písemnosti hned tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy správní orgán má podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo pro elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou. **A o tom, že takové podezření správní orgán rozhodně v případě M.V. mohl mít, nemá krajský soud pochyb, když účelový postup tohoto zmocněnce je krajskému soudu znám z dlouhé řady jiných věcí (argumentace soudu viz výše).** Uvedené předvolání k jednání bylo tedy správně doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a bylo doručeno fikcí, když byly splněny všechny náležitosti tohoto způsobu doručení, což vyplývá i z doručenky založené ve správním spisu, ostatně sám ani žalobce toto doručování nezpochybnil, když pouze namítal zvolení nesprávného postupu při doručování a nezpochybnil, že by předvolání k jednání bylo doručováno prostřednictvím pošty. Vzhledem ke zcela jasné skutkovému stavu a z něj vyplývajícího právního závěru soudu k otázce doručování nebylo třeba provádět výslech jmenovaného zmocněnce, jak navrhoval zástupce žalobce u jednání soudu dne 27.5.2015.

Ad 2:

Žalobce se zřejmě dostatečně neseznámil s obsahem žalovaného rozhodnutí, jinak by totiž nevytrhnul pouze jednu větu z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a z toho by nevyvodil závěr o „plytkém“ konstatování žalovaného (jedná se o větu: „*Zákon správní řád totiž připouští doručování osobou (správním orgánem), který doručovanou písemnost vyhotoví.*“) Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, je v něm uvedeno dostatečné vyjádření k odvolací námitce žalobce, která se týká otázky doručování. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí je tak správně konstatováno, že zmocněnci žalobce bylo nejprve předvolání k jednání na den 17.2.2014 doručováno e-mailem, obdržení tohoto e-mailu zmocněnec nepotvrdil a následně, že bylo zmocněnci doručováno předvolání v souladu se zákonem. Předvolání bylo zmocněnci žalobce doručeno fyzicky poštou, a to fikcí dne 27.1.2014 a co jiného měl žalovaný konstatovat, než správně že „*odvolací orgán tedy neshledal na provedení ústního jednání v nepřítomnosti obviněného (resp. jeho zmocněnkyně), která se bez řádné omluvy nebo důležitého důvodu nedostavila, nic nezákonného.*“ Dále se ještě žalovaný podrobně vyjádřil k oblíbené námitce uvedeného zmocněnce o tom, že k jednání měl by být předvolán i sám žalobce. V tomto směru obsahuje odůvodnění žalovaného rozhodnutí i judikaturu NSS. Pokud zmocněnec žalobce chtěl poctivě hájit práva žalobce jako účastníka přestupkového řízení, tak neměl spoléhat na výše uvedenou svou oblíbenou procesní taktiku (viz verze o SPAM filtrech) a mohl počítat s tím, že doručování na jím udanou el. adresu není povinné, a to tím spíš, když tuto procesní taktiku zmocněnec žalobce používá často a proto si měl být vědom, že může správní orgán dospět důvodně k závěru o účelovosti takového postupu s tím, že nebyl ani povinen doručovat zmíněné předvolání elektronicky (argumentace soudu viz výše). **Byl to tedy zmocněnec žalobce M.V., kdo svým účelovým a obstrukčním jednáním způsobil, že nemohla být práva žalobce řádně hájena. To však nelze považovat za porušení práva na dvouinstanční řízení, ale naopak za nedostatečné hájení práv žalobce jmenovaným zmocněncem.**

Ad 3:

Tvrzení žalobce o nezákonném rozhodnutí bez důkazů nemá oporu ve správním spisu a v rozhodnutí o přestupku. Krajskému soudu není jasné, co si žalobce přesně představuje pod

pojmem **nepřípustnými důkazy**, které měly být provedeny v rámci ústního jednání. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, z protokolu o ústním jednání vyplývá, že byly přečteny důkazy obsažené ve spisovém materiálu (na listech č. 1 – 70), přičemž z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, z jakých podkladů, tj. důkazů provedených v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu (důkaz listinou se provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah) správní orgán vycházel. Z rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, že **vina žalobce vyplynula z provedených důkazů, naopak z rozhodnutí o přestupku nevyplývá, že by napřed uznal správní orgán žalobce vinným a teprve poté by prováděl dokazování**. Naopak, napřed bylo provedeno dokazování, poté správní orgán rozhodl o vině, a to právě na základě provedeného dokazování (srov. zejména část III. rozhodnutí o přestupku). Pochybnosti žalobce o svědeckých výpovědích strážníků jsou jen **účelovými tvrzeními bez právní relevance**. Žalobce navíc konkrétně neuvedl, v čem konkrétně byly výpovědi „čtyř různých lidí natolik obsahově shodné, že by obsahovaly stejné formulace“. Krajský soud naopak pochybuje o tom, že by vyslechnutí svědci vypovídali účelově, pouze z důvodu, aby údajně „nevinný“ žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, což lze ze smyslu této námitky za žalobce dovodit. Lze si jistě představit, že by v opačném případě, tj. kdyby výpovědi těchto svědků nebyly shodné, tak by žalobce opět tyto výpovědi zpochybňoval. Pokud tak chtěl učinit, tak zmocněnec žalobce měl možnost se zúčastnit ústního jednání a klást těmto svědkům takové otázky, ze kterých by případně mohla vyplynout nějaká pochybnost. Navíc tuto možnost měl i v případě odvolání, a pokud zpochybňuje tyto svědecké výpovědi až v žalobě, tak to nasvědčuje jen účelovosti této námitky. Navíc z porovnání svědeckých výpovědí (strážník P.Š., strážník M.O., strážník T.H. a strážník P.P.) vůbec nevyplývá, že by jejich výpovědi obsahovaly stejné formulace, stejné pořadí vět, jak tvrdí žalobce. Pokud by se žalobce, resp. zmocněnec či zástupce žalobce v tomto soudním řízení s těmito výpověďmi seznámil, tak by toto tvrzení nemohlo do žaloby vůbec uvést (stačí porovnat jednotlivé výpovědi těchto svědků). To se týká i zcela účelové a nepodložené námitky žalobce o tom, že „z výpovědí taktéž není patrné, zda svědci hovoří k nějakému konkrétnímu dni, kdy měřili, nebo zda obecně popisují běžný postup“. Naopak z jejich výpovědí vyplývají zcela konkrétní údaje o měření rychlosti v době spáchání přestupku, kdy tito strážníci podrobně popisují prováděné měření a detaily týkající se zastavení řidiče a jednání s ním. Pro prokázání skutečnosti, že v místě měření byla stanovena místní úpravou prostřednictvím dopravní značky nejvyšší dovolená rychlost na 40 km/h není podstatné, kdy byla pořízena fotografie založena ve spisu, ale to, zda v okamžik spáchání přestupku tato značka tam skutečně umístěna byla. A tuto skutečnost dostatečně prokazují shodné výpovědi všech čtyř policistů, kteří v protokolu o výsledku shodně uvedli, že před měřením zkontrolovali **dané dopravní značení, které bylo „v pořádku“ a bylo „jasně čitelné“** (srov. např. výpověď strážníka T.H. a ostatních svědků). Nelze přenášet výše zmíněné pochybení zmocněnce žalobce týkající se chybně zvolené strategie v otázce týkající se jeho nesprávného názoru o postupu správního orgánu v případě doručování na správní orgán, když sám tento **zmocněnec M.V. žalobce svým liknavým přístupem k hájení práv žalobce připravil žalobce o postup, kdy by, jak tvrdil žalobce, „vhodně položenými doplňujícími otázkami prokázal nevěrohodnost svědků“**. Pokud chtěl položit „svědkům konkrétnější dotazy ohledně postupu při měření rychlosti a při kontrole dopravního značení“, tak se měl zmocněnec M.V. uvedeného jednání, kde byli svědci vyslechnuti, zúčastnit a neměl spoléhat na svou verzi zahrnující i uvedené tvrzení o SPAM filtrech (argumentace soudu viz výše).

Naopak naprosto **nevěrohodné a účelové** je tvrzení žalobce o tom, že v době spáchání přestupku byla dopravní značka „*přeškrtnuta dočasnou zakrývací páskou*“, a to panem P.K., který údajně za přítomnosti svého bratra J.K. (jak je uvedeno v „čestném“ prohlášení P.K., přiloženém k žalobě) zde prováděl jakýsi „*experiment*“ v rámci jednání za občanské sdružení Nechcípokutu, o.s. Ostatně o účelovosti takové verze svědčí nejen to, že toto tvrzení použil žalobce až v žalobě, když tak nepochybně mohl učinit i v odvolání, ale ještě navíc ani soudu nepředložil jím zmíněný údajný důkaz, tj. fotografii uvedené značky, jak tvrdil v žalobě, když v ní odkázal na „*fotografie přílohou žaloby*.“ Ta v příloze žaloby obsažena nebyla, když zde bylo obsaženo jakési „čestné“ prohlášení P.K. o tom, že pomocí oranžové zakrývací pásky přeškrtnl v místě dopravní značky omezující nejvyšší povolenou rychlost na 40 km/h, a že následně s J.K. pozoroval činnost strážníků a údajně „*kontroloval*“, zda strážníci kontrolují dopravní značky před zahájením měření. Uvedené „čestné“ prohlášení P.K. je značně **nevěrohodné**, když jeho činnost, činnost jeho bratra J.K. a celého sdružení Nechcípokutu, o.s., je účelově naopak zaměřeno **na obstrukci přestupkového řízení**. V případě těchto bratrů o tom svědčí důvodné indicie, jako např. popis účelového jednání J.K. jako zmocněnce žalobců v přestupkových věcech, které takto hodnotil již i NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61). Ostatně **nemůže být ani náhodou**, že v dané věci zastupoval žalobce v přestupkovém řízení zmocněnec M.V. jako jeden z řady soudům rozhodujících ve správním soudnictví (včetně i NSS) již dobře známých účelově jednajících zmocněnců (S., V., Ing. J., P.K. atd.), poté v soudním řízení o žalobě (ostatně jako v řadě obdobných přestupkových věcí řešených ostatními soudy v ČR) podal žalobu JUDr. Topol (viz výše cit. judikatura NSS) a i k jednání soudu se dostavuje **P.K.** (např. ve věci řešené podepsaným soudem po sp.zn. 52 A 58/2014) jako obecný zmocněnec, který rovněž patří k uvedeným účelově jednajícím zmocněncům v přestupkových řízeních (např. ve věci řešené podepsaným soudem pod sp.zn. 52 A 87/2013 krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru **o zneužití práva tímto zmocněncem**, který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak ve správním řízení mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70).

Jistě není ani náhodou to, že uvedení zmocněnci včetně samotného P.K. **zastupují opakovaně v přestupkových řízeních**, přičemž ten vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízející řidičům pojištění proti pokutám (FLEET Control., s.r.o nabízející toto pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz, kdy J.K. je jejím jednatelem a P.K. „*ředitelem*“). Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec, kdy používá různých postupů in fraudem legis, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. odesílá odvolání proti rozhodnutí o přestupku z Libanonu, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp.zn. 18 A 14/2014, v rozsudku ze dne 5.2.2015).

S **obstrukčním jednáním P.K.** má již i bohaté zkušenosti správní orgán prvního stupně a i žalovaný, jak lze zjistit např. z článku na [ww.idnes.cz](http://www.idnes.cz) ze dne 14.7.2013 (http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt):

„*Muž nabízí pojištění proti pokutám. Úřady ho nahánějí na Kanárech.*“ Sám P.K. zde uvádí, že „*hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení*“, přičemž

legitimní postup správních orgánů se zřejmě jmenovaným nezamlouvá (údajně P.K. prohlásil, že „*Pardubice jsou asi nejvíce zaujatí vůči obviněným z celé republiky*“, tvrdil, že „*disponujeme zkušenými právníky, kteří jsou schopni každý údajný přestupek obhájit. K udělení pokuty tak vůbec nedochází.*“). Krajský soud proto považuje bratry P. a J. K. a celou společnost FLEET Control s.r.o. za nedůvěryhodné a jejich případné svědecké výpovědi a postupy ve správních řízeních za pochybné, když se jedná o činnost in fraudem legis. Pro krajský soud je naopak nepochybné, že taková činnost osob, které slibují, že za finanční prostředky zbaví řidiče pokut, tedy že je zbaví zákonné odpovědnosti za protiprávní jednání za použití obstrukčních postupů, je pro společnost nebezpečná s negativním dopadem na myšlení a jednání řidičů v České republice, tedy i může mít negativní vliv na zajištění bezpečnosti silničního provozu (pokud by takové účelové a obstrukční jednání uvedených zmocněnců v případech zastupovaných jmenovaným advokátem bylo v převážné míře úspěšné, tak by vize beztrestnosti za přestupková jednání na silničním provozu řidičů zastupovaných těmito osobami mohla vést až k naprostému ignorování povinností řidiče při dodržování pravidel silničního provozu).

V tomto kontextu naopak lze považovat za **věrohodné a prokázané to**, že shora jmenovaní zasahující **strážníci ve svědeckých výpovědích**, kdy tyto výpovědi činili pod přísahou (§55 odst. 1 správního řádu) a pod hrozbou trestněprávních následků v případě nepravdivé výpovědi (§ 55 odst. 5 správního řádu), shodně vypověděli, že před měřením kontrolovali dopravní značení, které bylo v pořádku, o čemž svědčí i fotodokumentace založená ve správním spisu. Navíc žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by zpochybnila nestrannost těchto svědků, takže **na rozdíl od bratrů P. a J. K., vyznačujících se účelovým a obstrukčním jednáním, lze v případě zasahujících strážníků vycházet toho, že tito jako obdobně policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat** (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2012, č.j. 8 As 100/2011-75).

V neposlední řadě je nutné poukázat na skutečnost, že žalobce přichází s uvedenou verzí o přelepení dopravních značek **až v žalobě**, aniž nabídl nějaké rozumné a logické vysvětlení, **proč** tak neučinil jeho zmocněnec v průběhu přestupkového jednání, zejména např. v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Postup, kdy věcná námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší **správní soud** jako účelový. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). A explicitně v obdobném případě jako v dané věci, kdy byla **až v žalobě uplatněna věcná námitka** (která se týkala měření rychlosti vozidla žalobce tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), NSS uvedl následující závěr:

„*S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s*

*ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. **Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedeného měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášt'; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení***“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43).

S výše citovaným závěrem NSS se krajský soud plně ztotožňuje s tím, že jej lze aplikovat obdobně i na danou věc, tj. jestliže žalobce uplatnil zmíněnou námitku až v žalobě, tak z důvodů blíže uvedených v cit. rozhodnutí NSS je třeba považovat takovou námitku za účelovou. **O účelovosti této námitky nelze mít pochybnosti, to navíc tím spíše, když, jak soud již výše uvedl (ad 1), jednání zmocněnce žalobce M.V. nevybočovalo z její výše zmíněné účelové a obstrukční strategie (zpochybnění doručování výzvy k odstranění vad, verze o SPAM filtru).** K odmítnutí této námitky i bez výše uvedených závěrů soudu však plně postačují i dále uvedený důvod:

Je nepravděpodobné, že pokud by tato verze byla pravdivá, tak první přirozenou a logickou reakcí žalobce jako kontrolovaného řidiče hned po spáchání přestupku by bylo, že by se hned bránil, **tedy by již v záznamu o přestupku žalobce jako kontrolovaný řidič uvedl, že značky byly přelepeny.** Skutečnost, že to namítl až v žalobě, tak svědčí jen o tom, že tato verze, „*potvrzovaná*“ prohlášením P.K., účelově a obstrukčně jednajících osoby (viz výše), je **nevěrohodná, účelová a nepravdivá.** Tento závěr nemůže zpochybnit ani případně provedený výslech jeho bratra J.K., když nejen že je třeba spatřovat nevěrohodnost takové výpovědi s poukazem na jejich příbuzenský poměr, ale zejména i na jejich shodně zaměřenou činnost účelového a obstrukčního charakteru (viz výše). K tomu nelze nevidět i spojení se skutečností, že v této a v dalších obdobných přestupkových věcech zastupuje jeden advokát, „*dobře*“ známý již i z rozhodovací činnosti NSS (viz výše). A právě v těchto žalobách se objevuje v převážné míře nejen pouhá účelová argumentace, ale taková, která již přesahuje rámec běžné legální právní argumentace a pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže advokátů České republiky (srov. usnesení představenstva České advokátní komory, č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky - Etický kodex). Například ve věci řešené podepsaným soudem pod sp.zn. 52 A 14/2014 (kasační stížnost žalobce proti rozsudku krajského soudu v této věci NSS **zamítl** již výše citovaným rozsudkem ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43) navrhoval tento zástupce žalobců v daných přestupkových věcech **Mgr. Topol** provést vyšetřovací pokus zlomením malíčku úředníkovi, když uvedl v žalobě: „... co se týče „*poučení*“, že např. *zlomený malíček není důvodem, aby se člověk nedostavil ke správnímu řízení, navrhuje žalobce toliko vyšetřovací pokus, kdy bude úředníkovi, který jistě takovému pokusu dá svolení, zlomen malíček, aby prokázal pravdivost svého tvrzení*“ (viz výrok R.W. Emersona – *Raději chci trpět proto, že říkám pravdu, než aby*

*měla pravda trpět pro mé mlčení). Tento úředník se bude muset aktivně podílet na hlavním líčení před soudem. Tento vyšetřovací pokus má za účel prokázat skutečnost, že i zlomený malíček může bránit plnohodnotné účasti na psychicky náročném jednání, a to nejméně z důvodu, že je i při takovém zranění několik dnů pod vlivem tlumících látek, či jeho tělo reaguje na bolest vyplavením některého z katecholaminů a beta-endorfinu. **Tento návrh je podáván s plnou vážností** s odkazem na judikát NSS 1Afs 71/2009-113, (2313/2011 Sb., NSS), kdy byla provedena zkouška kouřením tabákového výrobku v cigaretové dutince, kdy je zde s ohledem na varování ministerstva zdravotnictví, taktéž poškozováno zdraví v daném experimentu (vyšetřovacím pokusu). Důkazní břemeno tvrzení je zde zcela zjevně na správním orgánu. Tedy tento vyšetřovací pokus vyvrátí tvrzení správního orgánu.“ To lze považovat dokonce i za navádění k trestné činnosti, soud to v této jiné věci však považoval za pouhé „chvástání“, které podle trestněprávní teorie nemá trestněprávní relevanci. A v nyní projednávané věci je situace ve vztahu k uvedené verzi o přelepení dopravních značek obdobná (jen právě proto uvedl soud tuto skutečnost z jiné již rozhodnuté věci, za účelem srovnání řešeného případu s již rozhodnutou věcí pro vyvození konkrétního právního závěru hodnotícího takový druh námitek). Pokud by totiž skutečně bratři K. přelepovali dopravní značky, tak by se mohlo jednat o trestný čin podle § 276 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., v platném znění), když obecně prospěšným zařízením je dle tr. zákoníku (§ 132) mimo jiné i zákazová nebo příkazová dopravní značka. Avšak v dané věci i tato argumentace žalobce, resp. jeho právního zástupce, nevybočuje z již pro jeho podání typické účelovosti a obstrukčnosti, jak soud již výše uvedl.*

Přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno a nebylo tedy třeba provést další dokazování, a to tím spíše výsledkem či údajně „čestným“ prohlášením nevěrohodných bratrů P. a J. K., když jejich verzi lze považovat jen nevěrohodnou a účelovou.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. května 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová